

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Ихтиман , 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и шести януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Димитър Г. Цончев

при участието на секретаря Надя Н. Борисова
като разгледа докладваното от Димитър Г. Цончев Гражданско дело №
20201840100662 по описа за 2020 година

Производството е образувано е по искова молба депозирана от
Гаранционен фонд, със седалище и адрес на управление пощенски код 1000,
гр. София, р-н „Средец“, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4, БУЛСТАТ 121446665
против З. Р. А., ЕГН ***** ответникът да бъде осъден да заплати сумата
от 23 564.66 лв., представляваща изплатено от Гаранционен фонд
обезщетение по щета № 210141/04.05.2015 г., присъдени по гр.д. №
47110/2015 г. по описа на СРС, в.гр.д. № 4367/2019 г. по описа на СГС, ведно
със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 04.09.2020 г.
до окончателното □ изплащане. Претендира се присъждане на направените по
делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В исковата молба ищецът твърди, че Гаранционен фонд на основание
чл. 288, ал. 1, т.2, б, „а“ от Кодекса за застраховане (отм.) сега чл. 557, ал.1
,т.2, б. "а", от Кодекса за застраховане, е изплатил по щета
№210141/04.05.2015г., обезщетение за неимуществени, имуществени вреди и
разноски общо в размер на 23 564, 66 лв., присъдени и по гр. д. №47110/2015
г. по описа на СРС, частично изменено с решение по в.гр.д. № 4367/2019 г. по
описа на Софийския градски съд на Т. С. К., пострадала като водач на л.а. С.
К. ДКН ***** при ПТП, настъпило на 10.11.2013 г., причинено от

ответника при управление на автомобил „***“ с ДКН ***** без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по които ответникът в настоящото производство е бил привлечен в качеството на трето лице помагач на страната на Гаранционен фонд.

Сочи още, че съгласно влязло в сила Споразумение по НОХД №350/13 г. по описа на РС-Ихтиман виновен за настъпилото ПТП е ответникът, посредством което е признат за виновен в престъпление по чл. 343, ал. 1, б „б“ вр. чл. 342, ал. 1 от НК.

Твърди се, че Гаранционен фонд е заплатил обезщетението на части. Първоначално по щета №210141/04.05.2015г. на пострадалата е заплатено обезщетение в размер на 6 000 лв. за претърпените от деянието неимуществени вреди и 3927.60 лв. за обезщетение на претърпените от пътно транспортното произшествие имуществени вреди.

На 15.01.2020 г. Гаранционен фонд е заплатил сума в размер на 215 лв. държавна такса по сметка на СРС.

На 30.01.2020 г. Гаранционен фонд е заплатил сметка на ЧСИ – Милен Бъзински по и.д. № 202083804004 сума в размер на 1173.48 лв. разноси по цитираните по-горе граждански дела.

На 30.01.2020 г. Гаранционен фонд е заплатил сметка на ЧСИ – Милен Бъзински по и.д. № 202083804004 сума в размер на 12 248 лв., от които 6 500 лв. за претърпените неимуществени вреди, 3059.65 лв. законна лихва и 2688 лв. съдебни разноси.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва иска като неоснователен. Твърди, че претендираните суми са били заплатени два пъти от Гаранционен фонд. Оспорва определянето на размера на претърпените неимуществени вреди. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

В преди съдебно заседание ищецът чрез депозирана писмена молба ищецът поддържа исковата претенция.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Районен съд – Ихтиман, намира за установено следното:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 558, ал. 7 от КЗ вр. чл. 493а, ал. 1, изр. 2 вр. чл. 519, ал. 1, т. 1 от КЗ и чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД

За да бъде уважен искът, съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът следва да докаже настъпване на описаното в исковата молба събитие - ПТП, отговорност на прекия причинител на вредите по чл. 45 от ЗЗД, който към деня на деянието е бил без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, плащане от Гаранционния фонд на обезщетение за претърпени имуществени, неимуществени вреди в полза на увреденото лице, сторени разноски в претендирания размер;

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащането.

Всички посочени по-горе предпоставки са доказани от ищеца.

С сила Споразумение по НОХД № 350/13 г. по описа на РС-Ихтиман ответникът З. Р. А. е признат за виновен в това, че на 10.11.2013 г. около 13.10 часа на кръстовище на ул. „Александър Стамболийски“ и околновръстен път I-8 в гр. Ихтиман, при управление на лек автомобил марка „***“, модел „*** **“ с рег. № *****, е нарушил чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като е управлявал МПС в населено място – гр. Ихтиман със скорост 119 км./час и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Т. С. К., довела до затрудняване на дъвченето и говоренето – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“ вр. чл. 342, ал. 1 от НК.

С решение 23-2 на управителния съвет на Гаранционен фонд, обективизирано в Протокол № 23/11.06.2015 г. е одобрено на Т. С. К. да бъде заплатено обезщетение по Щета № 210141/04.05.2015 г. за претърпени от ПТП на 10.11.2013 г. имуществени вреди в размер на 3 927.60 лв. и 6 000 лв. за неимуществени вреди.

Т. С. К. е останала несъгласна с определения от УС на Гаранционния фонд размер на неимуществените вреди.

С Решение № 467562/08.08.2018 г., постановено по гр.д. № 47110/2015 г. по описа на Софийския районен съд ищецът е осъден да заплати на Т. С. К. по иск с правно основание чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ (отм.) сумата от 3 500

лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания вследствие на настъпилото на 10.11.2013 г. ПТП, ведно със законната лихва върху сумата от датата на събитието – 10.11.2013 г. до окончателното □ изплащане, като искът е отхвърлен за разликата от уважения размер до пълния претендиран размер от 14 000 лв. Осъден е и на заплащането на сумата от 215 лв. разноски съразмерно с уважената част от иска.

С Решение от 10.10.2019 г., постановено по в.гр.д. № 4367/2019 г. по описа на Софийския градски съд, влязло в сила на 10.10.2019 г., е отменено Решение № 467562/08.08.2018 г., постановено по гр.д. № 47110/2015 г. по описа на СРС в частта, в която Гаранционен фонд е осъден да заплати на Т. С. К. лихва върху главницата от 3 500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на настъпване на ПТП от 10.11.2013г., считано от датата на настъпване на ПТП на 10.11.2013 г. до 11.06.2015 г. включително, както и в частта, в която съдът е отхвърлил иска за сумата над уважения размер от 3 500 лева до размера от 6500 лв., както и в частта, в която съдът е осъдил Т. С. К. да заплати на ГФ сумата над 57,20 лв. до присъдените 300 лв., вместо което е Гаранционен фонд е осъден да заплати на Т. С. К. 3 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на настъпване на ПТП от 10.11.2013 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.06.2015 година до окончателното изплащане и сумата от още 537.50 лв. разноски в първоинстанционното производство. Гаранционен фонд е осъден да заплати на сумата от 775 лв. – адвокатско възнаграждение за особен представител.

Решенията са постановени с участието на ответника З. Р. А. като трето лице помагач.

В платежни нареждания от 08.07.2015 г., 15.01.2020 г. и 30.01.2020 г. са изплатени главница, лихви и разноски по решенията от 08.08.2018 г., и 10.10.2019 г. и образуваните въз основа на тях изпълнителни производства в общ размер на 23 564,66 лв.

По силата на чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици

от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

На основание чл. 300 и чл. 299, ал. 1 ГПК за размерът на вредите и предпоставките за ангажиране отговорността на ищеца в настоящото производство, съдът е обвързан от установеното от наказателния съд и от влязлото в сила решение на гражданския съд по исковете по чл. 226 КЗ (отм.); , предявени от пострадалия. По силата на чл. 223 ГПК постановеното решение има установително действие в отношенията на третото лице и насрещната страна, а установеното в мотивите е задължително за третото лице в отношенията му със страната, на която помага или която го е привлякла. От тук следва, че ответникът също е обвързан от предпоставките за ангажиране отговорността на ищеца и размера на вредите. Той е имал процесуална възможност да вземе участие при определяне на размера на обезщетението, следователно възражението му досежно формиране на размера на подлежи на обсъждане.

Плод на неправилна интерпретация на изложеното в исковата молба и наличните по делото доказателства е твърдението на ответника, че ищецът е платил два пъти процесните суми. Сумата от 23 564,66 лв. е платен на части, като първо на 08.07.2015 г. Гаранционен фонд е заплатил на пострадалата Т. С. К. на 08.07.2015 г. сумата от 9 927.60 лв., представляваща обезщетение по Щета № 210141/04.05.2015 г.. определено с решение 23-2 на управителния съвет на Гаранционен фонд (имуществени вреди в размер на 3 927.60 лв. и 6 000 лв. за неимуществени вреди). Последващите плащания до пълния претендиран размер, включващи сумата 6 500 лв. – обезщетение на неимуществени вреди, не представлява два пъти плащане на едно и също задължение до размер от 6 000 лв., а представлява изпълнение на Решение от 10.10.2019 г., постановено по в.гр.д. № 4367/2019 г. по описа на Софийския градски съд. Видно от същото размерът на обезщетение за неимуществени вреди, причинени на Т. К. от ПТП, настъпило на 10.11.2013 г. е 12 500 лв., като искът за разликата от 6 500 лв. до 12 5000 лв. е отхвърлен именно поради осъщественото плащане на 08.07.2015 г. на тази сума. Т.е. обезщетението за причинени неимуществени вреди е в размер на 12 500 лв. и с плащането му, на основание чл. 558, ал. 7 ГПК Гаранционният фонд се суброгира в правата на увреденото лице спрямо делинквента.

На посоченото основание ответникът в производството дължи и заплащане на разходите за изплащане на обезщетението, каквито са разноските по образуваните изпълнителни дела. В този смисъл възражението на ответника е неоснователно.

Направеното от страна на ищеца възражение за погасяване на иска по давност е неоснователно.

Погасителната давност за претендираните чрез регресния иск вземания на ищеца против ответника започва да тече от плащане на обезщетенията на правоимащите увредени лица, от който момент тези вземания стават изискуеми за ищеца /в този смисъл е съд.практика- т. 14 от ППВС № 7/78, Решение № 53/16.07.2009 г. на ВКС-Първо т.о. по т.д.№ 356/2008 г., постановено в производство по чл. 290 ГПК/. Правото на ищеца да се суброгира в правата на увредените лица възниква след плащане на обезщетенията, съгласно чл. 288, ал.12 и ал.13 КЗ (отм.), сега чл. 558, ал. 7 ГПК. Преди да е възникнало вземането, предмет на регресния иск, не може да тече давност /арг.от чл. 114, ал.1 ЗЗД/. Разпоредбата на чл. 114, ал.3 ЗЗД е неприложима, тъй като не се касае за пряк иск на увредените лица срещу деликвента.

За пълнота съдът отбелязва, че срокът на общата давност по чл. 110 ГПК при регресните притезания важи и за вземанията, произтичащи от платени лихви за забава върху обезщетенията за вреди от непозволено увреждане. За платените от застрахователя /респ. ГФ в случая/ суми за лихви върху определените обезщетения на увредените лица, които са предмет на регреса срещу деликвента, не се прилага 3 г. давностен срок по чл. 111 б. „в“ ЗЗД, а общата 5 г. давност по чл. 110 ЗЗД, тъй като основанието за регресния иск не е застрахователното правоотношение, нито непозволеното увреждане, а фактът на изплащане на обезщетенията, вкл. с лихвите, на правоимащите лица. /т.14 ППВС № 7/1977 г./.

В случая най-ранното плащане на обезщетения на увреденото лице е извършено от ищеца на 08.07.2015 г., а исковата претенция е депозирана на 04.09.2020 г. Към тази дата 5-годишният давностен по срок чл. 110 ЗЗД към 04.09.2020 г. не е изтекъл, тъй като в периода от 13 март 2020 г. до 13 май 2020 г. същият е бил спрял на основание чл. 3, т. 3 Закон за мерките и

действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците. Възражението би било основателно в тази част в случай, че искът е бил предявен след 08.09.2020 г.

По разноските:

Предвид изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените в производството разноски в размер на 942.58 лв. държавна такса и 350 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Районен съд – Ихтиман, пети състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА З. Р. А., ЕГН *****, с адрес: гр. Ихтиман, ул. „Е.“ № ** **ДА ЗАПЛАТИ на ГАРАНЦИОНЕН ФОНД**, със седалище и адрес на управление пощенски код 1000, гр. София, район „Средец“, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4, БУЛСТАТ 121446665, сумата от **23 564.66 лв.** – регресно вземане за заплатено от ищеца обезщетение за неимуществени вреди, лихви и разходи за определяне на изплащането му за пътнотранспортно произшествие осъществено от ответника на 10.11.2013 г. без сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба 04.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА З. Р. А., ЕГН *****, с адрес: гр. Ихтиман, ул. „Е.“ № ** **ДА ЗАПЛАТИ на ГАРАНЦИОНЕН ФОНД**, със седалище и адрес на управление пощенски код 1000, гр. София, р-н „Средец“, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4, БУЛСТАТ 121446665, сумата от **1292,58 лв.** разноски в производството.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Софийския окръжен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____